

Z jiného soudku**Nad spícím vínem**

Eva ČERNÁ

Kruhy na vodě

jak vážka nakloněná do prostoru
otevřít se krajina
prodloužených stínů

za prsty ještě pořád
mám hlínu
pondělního rána
a cítím vůni
prosátého vesmíru
ve tvých vlasech

odpusť ty kruhy pod očima
možná že voda stékající z očí
do kůže nevsákla se

Svítá

sedím u vína a víno spí
a zatím tichými doteky
kůže na zápěstí tmy
krabati vrásky

je větrno a není tu víc
než dozvuky kopytek
zaběhnuté klisničky
co přeběhla
po písku oblohy
v uzardění ranního červánku

Zakuklená

jsem tichá jak motýl
co dýchá si v larvě
svůj pestrobarevný život

právě tak stísněná

ne vždy se podaří
proměna hravě
a co pak...

Předjaří

v podpaží stromů
dříme
tušení nehybnosti

a zatím zlatavé
prstíky
vytlačily z kůry

pupeny procitnutí

Dlouhé vzlínání času

zahříváme se
dlaněmi
ale nedosáhneme
ani k duši ani k srdci

Když listí žlutne

před žlutým domem žlutý strom
na žlutý chodník slunce žlutě svítí
a záhon žlutých chryzantém
do žluté trávy žluté stíny chytí

pak žlutá paní v žlutém závoji
otvírá okna žlutě osvětlená
do žluté mlhy vše se ponoří
a zůstává jen žena rozsvícená

Brněnské nokturno

možná že k večeru
pozveš mne
na brněnskou promenádu

není proč váhat
čas bije na poplach

a ty jen tak říkáš
že v naší paměti
dávno už dozněly
nápěvy milostných písní

smějí se
tobě i sobě

a zas si pálím prsty
o doutnající hvězdu
v popelníku

není možné neslyšet
tenoučké tóny
hvězdného prachu

pořád jsi stejný
v plynutí času

